

BOEM@

REVISTĂ DE LITERATURĂ ȘI ARTĂ - ISSN: 2066-0154

Martie 2023 (Anul XV) Nr. 169 (3/2023)

Ionuț CARAGEA

Îmi plac amintirile tale

nu vreau să trăiesc
doar în creierul meu
ca într-o peșteră
desenând amintirile pe pereți
veau să ies și afară
înfruntând orice pericol
și poate că cineva
sătul de viața fără sentimente
și fără culoare
va spune:

îmi plac amintirile tale
și vreau să mă scald
în apa lor vindecătoare
îmi plac amintirile tale
și vreau să mă-mbăt
cu vinul lor vechi
cu gust puternic de pasiune
și arome fine de vise
îmi plac amintirile tale
și vreau să mă plimb printre
florile lor zâmbitoare
sau printre arborii lor înțelepți
îmi plac amintirile tale
ce aleargă ca niște cai năvălași
pe câmpiile imaginației
îmi plac amintirile tale
ce cântă ca niște păsări
bucurându-se
de lumina ochilor ce le privesc
îmi plac amintirile tale
ce se apropie ca niște valuri
mângâind trupul obosit
al prezentului

lubiri hrănite cu vise

odată, m-am retras în mine
așa cum se retrage melcul
în cochilia sa
simțeam că nu mai am
pentru cine să trăiesc
simțeam că trebuie să mă închid
în întunericul meu
așa cum se închide nufărul noaptea
vorbind pe limba rădăcinii sale
doar cu mărul și apa
în întunericul acela
m-am întâlnit cu visele mele
fiecare vis era ca aluatul unei pâini
ce aștepta focul inimii

atunci am înțeles
pentru cine trebuie
să trăiesc

pentru toate iubirile astea
ce vin ca niște păsări
la ferestrele ochilor mei
așteptând să le hrănesc
cu visele mele

Ciorchine

Inima,
acest ciorchine
cu două miliarde de boabe
din vița-de-vie
a sângelui

fiecare bob căzând
cu martori
sau fără martori
în gura lacomă
a abisului

tu, iubire,
calcă-mi inima
în picioare
să gust din mustul dulce
al trecerii

iar vinul, vinul
să ajungă
cu pocalul de aur
al poemului

pe masa
lui Dumnezeu!

Doar atâta pot face

aș vrea să pot spune:
uite, am inventat călătoria în timp
poți revedea pe oricine
sau poți vizita viitorul
pentru a ști ce să corectezi în prezent
uite, sunt capabil
să vindec orice durere
sunt capabil de înfăptuirea
atâtor și atâtor minuni...

și aș mai vrea să pot spune:
uite, împreună cu visele mele
am trecut pragul vieții
e numai fericire dincolo
e tot ce vrei să-ntâmpale
dar nu se poate întâmpla
aici, pe pământ
e gândul tău atotputernic
care guvernează
noua lume creată de tine
iar Dumnezeu e prietenul cel mai bun
care își face simțită prezența
exact atunci când ai nevoie de el

aș vrea, aș vrea
ah, cât de mult aș vrea...
dar tot ce pot face

(continuare în pag. 10)

este să-ți dăruiesc un poem
care să înflorească precum ghiocelul
în primăvara ochilor tăi
făcându-te pentru o clipă să uiți
de iarna nesfârșită a tâmpelor
de frigul care ți se insinuează
ca un șarpe prin văgăunile pielii
încercând să-ți înghită
fiecare bătaie de inimă
și, apoi, inima toată

doar atâta pot face
iartă-mă că nu pot amesteca nemuirea
în sărutul cuvintelor mele
iartă-mă că sunt doar un om
care își trădează
umbra lui credincioasă
străduindu-se
din tot muntele cărnii sale
să ridice o aripă
care să atingă pleoapele cerului
și să înduioșeze o stea

Înălțare

tu, umbră,
tu, floare putrezită a trupului
tu, șarpe veninos
ce se târăște pe pietre
tu, înger fără nimic îngeresc
tu, cerber la poarta
dintre raiul viselor și iadul realității
tu, ancoră-nfiptă
între valuri mari de pământ
tu, oglindă obscură
ce-mi pândește cu lăcomie privirea
tu, pânză de păianjen
în care mi se zbate
fără zgomot, fără suspine
ultima lacrimă

azi, vreau să renasc
din ruina trecutului
azi vreau să țâșnesc ca o magmă
din gura tăcerilor mele
azi vreau să mă-nalț ca un poem
bătând din aripile neobosite
ale cuvintelor

tu, umbră
nu încerca să mă oprești!
ție îți las durerile
cele mai vii
ție îți las agonia
ție îți las groapa în care să-ți lingi
rănile pierderii mele!

o stea mă așteaptă
un trandafir de lumină
fără spini de întuneric...

(din volumul în pregătire "Fântâna care-și bea singură apa")

Mariana DIDU

am înflorit de lumină

Este nevoie de tine, Poezie
i-au strigat înaltului, blândului cer,
femeie-poezie a arșitei cuvântului dor
tu -întruchipare a ramului înflorit de lumină
din lucrurile anapoda ce pier
și lăsate vederii să-și arate deziderea,
visul ce alăptează măreția
și eternul și nuntirea,
arsura și cântul ce ieri era tern
din febra sângelui cuvintelor.
Este nevoie de tine, femeie-poezie
timpul stingher acum se arcuiește
și spațiul stelar îmbrățișează picioarele
și brațele tale-drumuri în etern -
lupii în feți-frumoși n-au atins tărâmul
ce și-au promis, să muște din luna-înalta
ea trece divină dinspre o lume spre alta
nepământescă, în haine de gală, mlădie
ne vântură iubiri, ne tulbură somnul
este nevoie de tine, Poezie, femeie-poezie.

Sunt aici în zborul secund

Sunt acolo în somn
în vise, în eden
în copacul astral
rotind universuri
stea irizând întuneric
nimb sufletului tău,
netrufaș gând, iubire

Ești acolo, întreagă făptură
-ochi de apă- mijind?
lumina e dără în sufletul meu
sunt aici în zborul secund
mereu zâmbind visului aieva
mereu înflorind pentru tine.

Ilogica simțurilor

Să nu ieșim din logica lucrurilor
a nașterii și renașterii
primilor oameni de pe pământ
imediat după apocalipsă,
din istoricul gândurilor
graba ne trădează insensibilitățile
nu ne vor lua ostatici simțurile
la început vin iertările
apoi blândețele încrucișări ale săbiilor
ne guvernează dragostea moartea

(continuare în pag. 11)